

ÚTRAVALÓ

Gyúró – Tordas – Martonvásár

XIV. évf. 29. szám

2025. június 29.

Gyúró

Igehirdető: Kádár Ferenc

„Íme, az ember olyanná lett, mint miközülünk egy: tudja mi a jó, és mi a rossz.” 1Móz 3,22

Olyanok lesztek, mint az Isten... Ez az ige, melyet ma olvasunk, az emberiség történetének egyik legmeghatározóbb mondata. A bűneset történetében a csali, melyet a kísértő vet be, ezzel kecségtetve az embert. A kiemelt igében már az események megtörténte után maga a Szentháromság Isten állapítja meg, később az ember már saját magát is úgy határozza meg, hogy ő képes arra, amire az Isten, vele hasonló lehetőségekkel bír – akár a Babel építésénél.

De miért is számít mindez kísértésnek? Miért bünteti meg az embert, aki hozzá hasonlóan teremtett, és most már a jó és a rossz 'tudása' is birtokában van? Istennek nem az volt kezdetől fogva a célja, hogy az ember vele közösségben legyen? Akkor miért zárulnak be az ajtók? Miért kerülnek őrző-védő angyalok és lángoló forgó kard a bejáráshoz?

Az ember nem vette észre, hogy mindene megvan. És ha létezik annál több, az nem teszi őt többé, hanem elvesz belőle. Az istenről szóló tudomány úgy fogalmaz, hogy az Isten az embert szent egyszerűségben teremtette. Ez az az állapot, amelyben az ember Istennel van, mindazt az áldást amit Isten jelent megkapja, de nem ismeri a gonoszt. A tiltott gyümölcs, a próba, hogy oda helyezi Isten az ember szeme elé az elbukás lehetőségét, a szentség erejének próbája. A hit próbája: bízom-e annyira az Istenben, hogy nem kételkedem a szavában, és ha azt mondja, hogy elég az, amit ad, arról tényleg el is hiszem, hogy az nekem elég.

Ez a bűn természete: nem veszem észre, hogy amim van, az elég, ezért megyek neki a másiknak, mert úgy érzem, igazságtalan volt, és még a békesség is elvétetik. A házastárs nem érzi, hogy neki mindene megvan, ezért keres valami többet, majd azt is elveszíti, amije volt. Az ember a munkájában többre és többre igyekszik, hogy szerezzen, de közben elhanyagolja az Istent és a másik embert. Nagyobb a veszteség, mint a nyereség – akár a szerencsejáték, és sorolhatnánk.

A büntetés pedig a szív indulata miatt érkezik. Amikor az ember nem Istenért, hanem Isten ellen cselekszik. A bűnesetben – figyeljük meg – a jó és szerető Isten hamar egy féltékeny, önző istenséggé válik, legalábbis ahogy a Sátán lefesti őt. A bibliai őstörténetekben egy kicsit jobban ki is domborodik ez a jellemvonás, ha akarnánk, kicsinyesnek is mondhatnánk Istennek a reakcióját arra, ahogy az ember megpróbál 'felőni' Istenhez. A gond azzal van, hogy ezt mi az ő kárára tesszük. Az ember lesz féltékeny az Istenre, az ember szíve hajlik el az igazságtól, az Isten szavától: nem az Isten jósága változott, hanem az ember bukott el.

Számonkérni tehát Istent, megkérdőjelezni az ő szándékait nem tudjuk, mert ugyanoda jutnánk: nem vesszük észre, hogy ő tökéletesen adott mindent, mi csak veszíthetünk belőle. És bizony veszítenénk is, ha az ő különös hatalma folytán nem fordította volna meg az eseményeket. Miközben azt olvassuk, hogy az Úr Isten rosszállóan megállapítja az emberről, hogy 'olyanná lett, mint miközülünk egy' magunk előtt látjuk az Újszövetség vallomását, aki Istent úgy mutatja be, mint aki Fiában olyanná lett, mint miközülünk egy.

Pál ahogy megírja a Filippi levélben Jézus emberként élt. Vagy ahogy a Zsidókhoz írt levélben olvasunk róla „mindenben hasonlóvá kellett lennie a testvéreihez”. És ő nem ellenünk, hanem értünk cselekszik, ez az óriási különbség, ezért fogalmaz így a második korintusi levél: „aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” Mi többet akartunk és mindent elvesztettünk, de ő lehajol és a legtöbbre felemel. Az ő isteni akaratának és hatalmának áldásai ezek, melyért ma is hálás a szívünk, hogy amit mi magunk lerontottunk, azt ő maga állította helyre és megismertetett a rossz ismerete után az ő világának teljes jóságával. Ővé legyen ezért a dicsőség minden időben. Ámen

HIRDETÉSEK

1. Emlékezés – Szomorú szívvel, de Isten akaratát keresve emlékezünk meg arról, hogy hétfőn kísértük ki utolsó földi útjára Martonvásáron Bonnyai Imre József testvérünket, aki 84 éves korában hunyt el. Ravatala mellett Isten Igéje a Fil 2,5 alapján szólt. Isten vigasztaló kegyelme legyen a gyászoló család életén!

2. Alkalmak – a nyári rendben rendszeresen vasárnap délelőtt találkozik a gyülekezet istentiszteleti alkalmakon. Szeretettel hívjuk a testvéreket!

3. Imafonál – imatémáink szólnak a különféle korosztályokról, családi életünkről, gyülekezetünk és népünk lelki útjáról, éppúgy helyet kap a népekért való könyörgés, akár legyen az a háború, a természeti csapások, vagy éppen a világszerte tapasztalható hőség és szárazság kérdése. Vasárnap esténként 8 órától lélekben figyeljünk Istenre és egymásra a nyári hetekben is!

4. Támogató perselyünkben táborainkra gyűjtünk. A gyermektáborra 32 gyermek jelentkezett. A héten a szervező csapat elkezdte munkáját, továbbra is minden felajánlott szolgálatot köszönettel fogadunk. Már lehet jelentkezni az augusztusi családi hétvégére is, melynek Martonvásár ad otthont augusztus 15-17 napjaiban. Jelentkezési űrlap:

<https://docs.google.com/forms/d/e/1FAIpQLSdtheZzmlfbvzF5N37ZkK6lOE1oVHVIRNERWtiG-frOPvR4wg/viewform?usp=sharing&ouid=102413108575397505945>

Az Úr Jézus legyen gyülekezetünknek és életünknek őriző pásztora!